

Tänk så fantastiskt! Min gamla eka höll i de stormande vågorna på alla vattenpölar under december 2011 och ända fram till strandkanten på 2012, fantastiskt!

Göte Ingelman

Det är skönt att ha klarat av alla fjolårsstormar och ankrat upp i lä och får sätta ny mask på kroken.

När jag för första gången på det nya året sätter pekfingret på tangenten

är det någon som viskar i mitt öra: Glöm inte bort att det är modernt och förpliktande att vid varje nyår och i alla sammanhang göra återblickar, det är ett krav numera!

A la bonnör, som norrmannen säger, då gör jag väl så då!

Ute är det mörkt och trist, och just nu faller ridån ner över det lilla ljus som trots allt bruka sila ner på scenen utanför fönstret så här års. För ett kort ögonblick förmörkas himlen av ett kompakt snöfall av tjocka och lurviga hundskinnshandskar, eller

lapphandskar som en del föredrar att kalla detta fenomen. Den vita väggen utanför fönstret tvingar mig ut på bron för en lite mer närgången upplevelse.

De stora flingorna dalar ner i mina kupade händer för att snabbt smälta ner till den lilla vattendroppe de nyss varit. Vilken skönhetsupplevelse i vintermörkret ger inte dessa snökristaller under sin korta levnad. Det är en fascinerande känsla när man tänker på, att av alla myriader flingor som under några korta minuter dalar ner från skyn, är ingen den andra lik till sin uppbyggnad. Man blir verkligen ställd inför skapelsens mångfald och storhet. Jag hoppas att ingen klåfingrig genetiker kommer på idén att kлона dem till likhet eller oigenkännlighet.

Jag påminner mig en annan upplevelse av skaparens urkraft. Det hände uppe i Denver i Colorado. Vi åkte bil genom Kansas och upp genom Colorado i slutet av juli månad för tjugo år sedan. Där överraskades vi av ett hageloväder av en dignitet som närmast kan föra tanken till genförändrade iskristaller. Det var hagel stora som pingisbollar och hårda som tennisbollar. Trafiken stannade upp några minuter och flera bilar fick skador på plåtskalet. Det är i sådana stunder man känner hur liten och hjälplös man verkligen är.

Men det var ju förra året jag skulle återblicka!

Under vintern 2011 staplade jag på mig en massa längtan och onödiga bekymmer på varann på samma maner som när jag staplade in vinterveden, och plötsligt innan jag hämtat andan var den här, Våren med stort V. Finns något underbarare på jorden att längta till än Våren?

Den är ju svaret på all vår uppstaplade längtan. Någon som är klokare än jag, om det nu finns någon, har sagt: "Förbanna inte mörkret, tänd ett ljus", och visst, nu tänds det verkliga ljuset, - himlaljuset. Iskristallerna förvandlas till regn och vattenpölar och naturen INOM KORT till en örtagård. Den första Tussilagon kommer upp ur sin vinterbädd lite blyg och hopkrupen tätt följd av Blåsippan och Vitsippan. Så småningom kommer också Maskrosen, Håbo kommuns

alldeles egna kommunblomma med stort M.

Plötsligt börjar det spritta i träden på mer än ett sätt, och småfåglarna skriker ut sin egen hopsparade längtan. Jodå, nog märkte vi av Våren 2011 alltid, Våren med stort V.

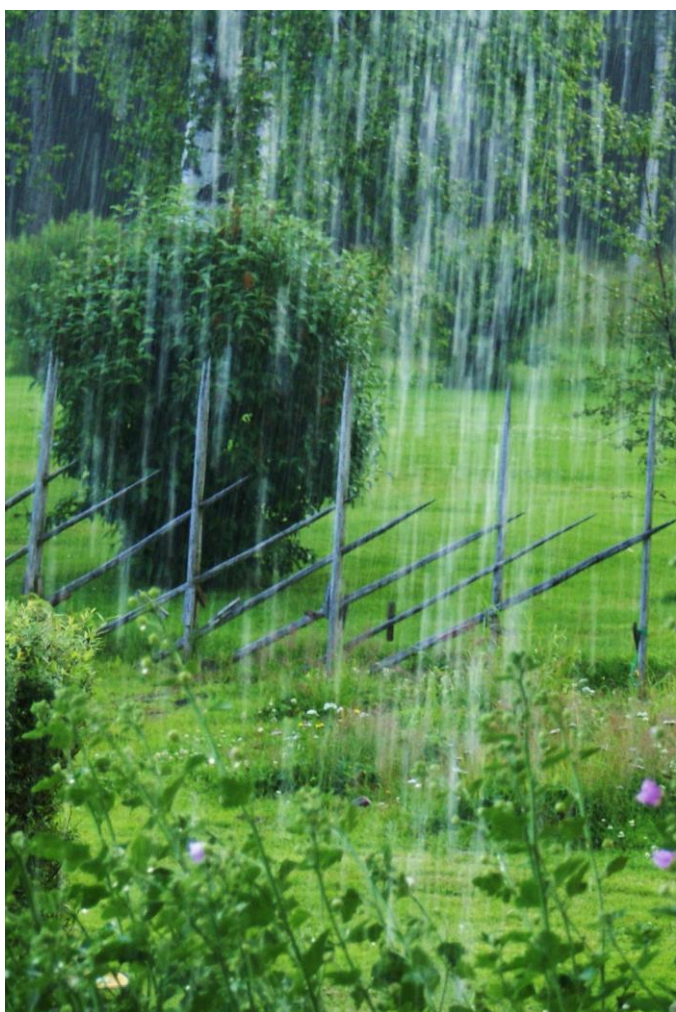
Med den fick vi också en massa blåsväder som extra bonus eller rabatt. Men även blåsväder kan föra något gott med sej. När det blåste som mest ihärdigt, behövde jag andas bara varannan gång för att få in tillräckligt med luft i lungorna.

Strax efter en andfådd utandning kom försommaren och midsommarhelgen med 15-17 grader varmt. Utomhus kunde vi med en tunnsliten ylletröja över axlarna frossa på årets färskaste jordgubbar som jordgummorna

plockat någonstans i Sverige eller utrikes. Det var höjdpunkten för min del.

Som bekant är ju sommaren inte slut vid midsommar, och inte jordgubbarna heller. Till min stora glädje fortsatte sommaren och regnet, och blåsten kom och gick med täta mellanrum. Jag älskar regnet efter midsommar. Det är det bästa som finns för min sista potatis, som jag satte för flera år sedan, och för grannens torra hö.

(I dag är det måndag och jag är helt chockad. Solen skiner och det är riktigt varmt under ylletröjan. Men vädermakarna lovade mer regn i morron, jag hoppas de håller sitt löfte).

Men så kom augusti med sommarens stora överraskning, Den kom lagom till surströmmingspremiären.

Inga och jag fick nämligen då oväntat besök.

Mina gamla goda vänner genom livet, Oskar på Höjden och Amos på Bleka döden, och ett par av de andra kufiska figurerna hade gjort gemensam sak och ville förlägga en semesterdag i trädgården hemma hos oss. Det var roligt att träffas, men oj oj oj, så slitna och illa medfarna jag tyckte de hade blivit efter alla år. Nog märktes det att vi alla hade åldrats.

Jag blev lite betänksam när allihop kom nerdimpande på samma dag utan att varsko i förväg. Men å andra sidan så var de ju alltid så spontana och oberäkneliga. Nu gjorde ju detta ingenting, för surströmming hade vi gott om men Inga måste sätta på en gryta potatis till medan vi satt och pratade ihop oss.

Under vårt småpratande kom jag inte

ifrån att det måste ligga en liten hund begravd i besöket, för jag visste ju att alla inte alltid varit de sötaste vänner. Joo då, vid tretåren efteråt och Ingas rabarberkaka kom Amos på Bleka döden fram med det:

- Du Göte, vi har hört och sett att du under många år skrivit om oss och ibland chikanerat oss med fler sanningar än du kan veta. Det har till och med hänt att du beljugit oss, och det gillar vi inte, som du förstår. Vi tycker att du ska sluta nu innan det blir bara lögneryr allt du skriver om oss. Det positiva du skrivit, det har vi uppskattat, men när det inte stämmer med sanningen, d v s vår sanning, då vill vi, om du ursäktar, att slutar skriva nedsättande om oss!

Jaha, så var det egentliga ärendet framfört, och jag kan inte neka till att Amos På bleka döden faktiskt hade en liten, men bara en liten, gnutta rätt i sitt påstående. Visst blev jag lite förrädd. Sanningen är, som bekant, inte alltid så lätt att höra för någon. Men jag hämnades en smula genom att viskande be Inga bära in resten av rabarberkakan och inte bjuda om.

Liten hämnd är också hämnd, som det heter.

Jag bad naturligtvis gästerna om ursäkt och en smula förståelse för mina felsteg och misstag som vissa partiledare tvingas göra. Jag lovade med handen på vänstra hjärthalvan ta Amos råd under allvarligt övervägande dock utan förpliktelse. Deras s. k. sanning är inte min sanning och därför höll jag inte handen på hjärtat allt för länge i onödan.

Trots den sparsamma slutförtäringen tackade de artigt och vände hemåt, och trots den lilla dispyten skildes vi även denna gång som de bästa vänner.

Göte Ingelman 2012

Bildmakare: Bo Hansson